

Súd: Okresný súd Spišská Nová Ves
Spisová značka: 5Csp/83/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618203301
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denisa Hiščáková
ECLI: ECLI:SK:OSSN:2019:7618203301.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Spišská Nová Ves sudkyňou JUDr. Denisou Hiščákovou, v spore žalobkyne: C. J., X.. XX.X.XXXX, L. H. X. P. XXX, právne zastúpená Mgr. Stanislavou Tichou, advokátkou, so sídlom Považská Bystrica, Zakvášov 1519/55, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, v konaní o zaplatenie 2.565,89 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 204,40 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 8.6.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Stranám sporu náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenu tunajšiemu súdu dňa 31.5.2018 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť jej titulom bezdôvodného obohatenia sumu 2.565,89 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 25.8.2016 do zaplatenia a nahradiť trovy konania.

2. Žalobkyňa v žalobe uviedla, že ako dlžníčka - spotrebiteľka požiadala žalovaného ako veriteľa - dodávateľa o poskytnutie spotrebiteľského úveru. Žalovaný jej predložil na podpis formulár s názvom Žiadosť o poskytnutie úveru/Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300044008 (ďalej aj iba ako "Žiadosť/Zmluva"), ktorý vyplnil finančný agent žalovaného a žalobkyňa ho dňa 28.02.2012 podpísala s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1.500 Eur, splatnosť úveru 48 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 77,05 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.698,40 Eur, predpokladaná RPMN za úver 70,01 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver 45,23 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 Eur. Žalovaný jej následne schválil revolvingový úver (bod 6. Žiadosti/Zmluvy) a podpísal Žiadosť/Zmluvu s niektorými nasledovnými podmienkami úveru: poskytnutá čiastka (úverový limit) 1.500 Eur, splatnosť úveru 48 mesiacov, mesačná splátka vrátane úrokov 77,05 Eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť 3.698,40 Eur, RPMN za úver 66,63 %, ročná úroková sadzba úveru 70,01 %, priemerná RPMN za úver vo výške 45,23 %, poskytnutá čiastka revolvingu 628,73 Eur, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9 %. Súčasťou Žiadosti/Zmluvy bol aj bod 8., ktorý obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, na základe ktorého sa veriteľ zaviazal poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení podmienok "službu" spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch splátok úveru, pričom dlžník sa zaviazal zaplatiť za túto "službu" veriteľovi odplatu vo výške 367,49 Eur, splatnú v deň uzavretia tejto dohody. Bod 8.4. Žiadosti/Zmluvy zároveň obsahuje dohodu o započítaní vzájomných pohľadávok dlžníka a veriteľa - pohľadávky na poskytnutie

úveru a pohľadávky na zaplatenie poplatku za „službu“. Obdobne bod 8. obsahuje Dohodu o poskytnutí služby aj vo vzťahu k revolvingovému úveru. Bod 7. Žiadosti/Zmluvy obsahuje dohodu, že dlžník s veriteľom v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach o revolvingovom úvere na zadnej strane Žiadosti/Zmluvy, ktoré sú jej neoddeliteľnou súčasťou s tým, že sa s nimi oboznámili a nemajú k nim žiadne výhrady a zavazujú sa ich dodržiavať (obe strany). Uzatvorená úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle a podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle a podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu ich uzatvorenia (ďalej aj iba ako "ZoSÚ"). Zákon o spotrebiteľských úveroch v § 9 ods. 2 upravuje tzv. obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, vo vzťahu ku ktorým má predmetná úverová zmluva určité nedostatky. V zmluve absentuje údaj o konečnej splatnosti úveru, ktorý údaj musí byť výslovne uvedený a nemožno ho vyvodzovať z ďalších zmluvných náležitostí (napr. z počtu splátok úveru a podobne). V úverovej zmluve absentuje aj výška splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, nakoľko v nej nie je výslovne rozpísané, v akej časti zo sumy splátky je splátka istiny, v akej splátka úroku a v akej výške splátka prípadných poplatkov. V zmluve tiež absentuje údaj o splatnosti jednotlivých splátok, zahŕňajúc prvú a poslednú splátku a údaj o presnej výške úveru. Žalovaný sa zaviazal, že poskytne žalobkyni úver vo výške 1.500 Eur (tak ako bola koncipovaná žiadosť (bod 5) a vyplnený bod 6 (odpoveď)). Žalovaný však skutočne vyplatil žalobkyni len sumu 1.132,51 Eur, čo odôvodnil tým, že ku dňu poskytnutia úveru podľa úverovej zmluvy bol splatný poplatok za poskytnutie "služby" podľa bodu 8 Žiadosti/zmluvy, vo výške 367,49 Eur, ktorý si žalovaný započítal oproti úveru. Dohoda obsiahnutá v bode 8 Žiadosti/Zmluvy je neprijateľnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu reálne nie je dodané, resp. nemusí byť nikdy dodané a ktoré slúži v skutočnosti len záujmom dodávateľa. Žalovaný formulovaním danej zmluvnej podmienky zneužil svoje postavenie v neprospech žalobkyne, snažil sa navodiť situáciu, že bod 8 predstavuje službu v prospech dlžníka a že ide o skutočné plnenie, za ktoré mu prináleží odplata. Žalovaný tým zakrýva podstatu, že nikdy nemal záujem poskytnúť úver v dohodnutej výške, ale snažil sa nájsť zmluvne nedovolené prostriedky k tomu, aby mohol účtovať žalobkyni skryté poplatky za poskytnutie úveru. Rovnako tak aj dohodu - súhlas so započítaním, obsiahnutú v bode 10. Zmluvných dojednaní Zmluvy o revolvingovom úvere možno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko tá odporuje ratio legis inštitútu úveru tým, že žalovaný poskytuje žalobcovi nižší úver, ako bolo dojednané. V Žiadosti/Zmluve je nesúladiť ohľadne výšky RPMN, nakoľko údaj o výške RPMN úveru uvedený v bode 5 Žiadosti/Zmluvy (70,01 %), ktorá je návrhom na uzatvorenie zmluvy, nie je v súlade s údajom o výške RPMN úveru uvedený v akceptácii návrhu v bode 6 Žiadosti/zmluvy (66,63 %). Vychádzajúc z podmienok uvedených v § 5 ZoSÚ v spojení s § 44 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, je potrebné považovať ustanovenia úverovej zmluvy v časti RPMN za neplatné. Prijatie návrhu na uzavretie úverovej zmluvy urobené úkonmi žalovaného obsahovalo zmenu v údajoch o výške RPMN. Takýto písomný prejav, ak sa zmenila výška RPMN, bolo potrebné považovať za nový návrh v časti, ktorá sa týkala tejto zmeny. Zo strany žalobcu však nebol urobený žiadny ďalší písomný úkon, z ktorého by nepochybne vyplývalo, že RPMN akceptoval. Z uvedeného vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu ako je v akceptácii. Z hľadiska zmluvného práva je irelevantné, či takáto zmena je pre spotrebiteľa výhodná alebo nevýhodná, podstatná je skutočnosť, že návrh nebol prijatý bezvýhradne. Je preto potrebné aplikovať § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, podľa ktorého prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Výška RPMN bola uvedená v bode 6 odchýlne ako v návrhu (žiadosti) o uzavretie úverovej zmluvy (bod 5) a preto neobstojí ani možná aplikácia druhej vety § 44 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa namieta aj nesprávnosť výpočtu výšky RPMN, a to ako v bode 5 (70,01 %), ako aj tiež v bode 6 (66,63 %) Žiadosti/Zmluvy, nakoľko žalovaný pri výpočte RPMN nevychádzal zo skutočnej výšky poskytnutých peňažných prostriedkov, pretože len takúto sumu možno považovať za úver, pričom táto by výrazne prevyšovala RPMN uvedenú v bode 5 a v bode 6 a predstavuje v skutočnosti 112,13 %. Nesprávny výpočet RPMN vyplýva tiež z toho, že výška ročnej úrokovej sadzby (miery) úveru je vyššia, ako výška RPMN, pritom ročná percentuálna miera nákladov predstavuje celkové náklady spotrebiteľa vrátane úrokov a poplatkov (§ 19 ZoSÚ). Z toho je teda zrejmé, že výška RPMN nemôže byť nikdy nižšia ako výška úrokovej sadzby, v ideálnom prípade by sa hodnota RPMN mohla rovnať hodnote úrokovej miery, ale tento údaj o RPMN obsahuje aj možné iné poplatky okrem úrokov a preto je spravidla vyššia ako je len úroková miera v danej zmluve. Žalobkyňa rovnako namieta aj neprimeranú výšku odplaty (úrokovej sadzby) za poskytnutie úveru, ktorá je 70,01 %, a ktorá podstatne prevyšuje odplatu stanovenú v ustanovení § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy. Súdy vo všeobecnosti považujú za podstatné prevýšenie odplaty v zmysle uvedeného jej prevýšenie o viac ako 20 %. Podľa priemernej úrokovej štatistiky zverejnenej na internetovej stránke Národnej banky

Slovenska (<https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby>) predstavovali úroky slovenských bánk z nových obchodov v roku 2012 pre spotrebiteľské úvery s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov 11,64 % p.a.. Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ sa poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, tiež ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d) (t.j. v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa), písm. f) (t.j. veriteľ v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuvedie všetky plnenia, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú z poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo s ním súvisia), písm. g) (t.j. ročná percentuálna miera nákladov spotrebiteľského úveru prekračuje najvyššiu prípustnú výšku odplaty stanovenej podľa osobitných predpisov). Vzhľadom na opísanú absenciu niektorých náležitostí spotrebiteľskej zmluvy, je úver poskytnutý žalovaným žalobkyňou bezúročný a bez poplatkov. Z listín, ktoré žalobkyňa prikladá k žalobe je zrejmé, že žalobkyňa z vyplateného úveru vo výške 1.132,51 Eur zaplatila žalovanému za obdobie do 24.08.2016 sumu vo výške 3.698,40 Eur, ako je to zrejmé z dokladu vystaveného samotným žalovaným. Žalobkyňa teda zaplatila sumu vyššiu než bola suma poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov. Rozdiel predstavuje sumu 2.565,89 Eur a je bezdôvodným obohatením podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré je žalovaný povinný žalobkyňu vydať. Úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy si žalobkyňa uplatňuje odo dňa nasledujúceho po poslednej platbe, ktorú uhradila žalovanému, teda od 25.08.2016.

3. V zmysle žalobného návrhu súd vo veci vydal dňa 1.6.2018 platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný včas odpor s vecným odôvodnením. Súd následne podľa § 267 ods. 3 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej iba ako „CSP“) rozhodol o zrušení platobného rozkazu.

4. Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu poprel skutočnosti uvádzané žalobkyňou, navrhol žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania. K údajnej absencii termínu konečnej splatnosti úveru žalovaný uviedol, že Zmluva o úvere je tvorená ustanoveniami nachádzajúcimi sa nielen v listine označenej ako žiadosť o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu/zmluva o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8300044008 (ďalej len „Zmluva“), ale aj zmluvnými dojednaniami. Obsah Zmluvy tvoria zmluvné dojednania, ktoré sú v zmysle článku 7. a článku 13. Zmluvy jej neoddeliteľnou súčasťou, ako aj prílohy tvoriace súčasť zmluvy o RÚ uvedené v článku 7. zmluvných dojednaní. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Žalobca má za to, že termín konečnej splatnosti úveru je riadne uvedený a vyplýva z Oznámenia o schválení úveru, zaslanom dlžníkovi. Predmetné oznámenie zároveň obsahuje aj údaj o dátume splatnosti prvej splátky. Zákonný pojem „termín konečnej splatnosti“ nie je pritom požiadavkou na uvedenie presného dátumu, pretože v takom prípade by zákonodarca použil spojenie „dátum“ (tak ako napríklad uvádza pri náležitosti týkajúcej sa spotrebiteľa - „dátum narodenia“, alebo v § 10 ods. 2 písm. b), „dátumy čerpania“, ods. 2 písmeno c) „údaj o zostatku z predchádzajúceho výpisu a jeho dátume“ či ods. 2 písm. d) uvedeného ustanovenia „dátume a výške splátok“). Zo zákona je zrejmé, že pojem „termín“ a pojem „dátum“ nie sú používané ako synonymá v zákone, ale sa pre odlišné situácie, v ktorých sa má uviesť dátum a kedy termín. Podporne žalobca poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov. Dátum splatnosti poslednej splátky je taktiež explicitne vyjadrený v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 07.03.2012, pričom týmto dátumom je deň 26.03.2016. Zmluva o revolvingovom úvere tak obsahuje určenie „termínu konečnej splatnosti“ viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti a explicitným vyjadrením presného dátumu v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 07.03.2012. Žalobca tiež poukázal na to, že záver súdu spájajúci bezúročnosť úveru s neuvedením termínu konečnej splatnosti odporuje smernici 2008/48/ES. Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 konštatoval, že „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa

posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Ani neuvedenie termínu konečnej splatnosti by tak nemohlo viesť k záveru o bezúročnosti úveru, pretože nie je v zmysle uvedené spôsobilé spochybníť možnosť, aby dlžník posúdil rozsah svojho záväzku v zmysle zmluvy. Závery označeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ potvrdzuje aj zmena právnej úpravy v zákone č. 129/2010 Z.z., ktorá bola Národnou radou SR schválená dňa 12.10. 2017. Zákom, ktorý sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. a ďalšie právne predpisy (medzi nimi aj zákon č. 129/2010 Z.z.) bolo schválené o. i. aj to, že (bod 32) „V § 9 ods. 2 písm. d) sa vypúšťajú slová „a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“. Dôvodom prijatia úpravy bolo zosúladenie zákona č. 129/2010 Z.z. so smernicou 2008/48/ES. Z toho je zrejmé, že požiadavka na uvádzanie „termínu konečnej splatnosti“ je požiadavkou nad rámec smernice (čo je v zmysle rozsudku SD EÚ C-42/15, bod 58 : Uvedené ustanovenie by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice.) a s jej uvádzaním či neuvádzaním ani nie je možné spájať následok v podobe bezúročnosti úveru. Žalovaný poprel aj tvrdenia žalobcu o absencii výšky splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. vyžaduje uvádzanie spôsobu započítania splátky na úver, istinu a úroky len v prípade, ak sa splátky priradujú k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. O takýto typ úveru a prípad v zmluvnom vzťahu medzi sporovými stranami nejde. Pokiaľ ide o členenie jednotlivých splátok, výklad podávaný žalobcom neobstojí a je založený na formalistickom prístupe pri výklade právnej normy. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 : Nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Od 1. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom. Účelom právnej úpravy uvádzania splátky v spotrebiteľskej úverovej zmluve je to, aby bol spotrebiteľ informovaný o svojej povinnosti. Ak by zákonodarca sledoval, že zmluva má obsahovať rozpis splátky na časť istina, úrok a vo vzťahu ku každej zložke by bolo nutné uvádzať termín splatnosti či počet splátok, potom zákonná úprava práva spotrebiteľa vyžiadať si tzv. amortizačnú tabuľku by teda nemala žiadny význam (§ 9 ods. 5 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvných vzťahov medzi stranami sporu), keďže takáto amortizačná tabuľka by už bola súčasťou zmluvy. Pri konflikte dvoch výkladových metód treba vychádzať z takého prístupu, ktorý umožňuje obidve metódy rešpektovať. Z pohľadu jazykového výkladu je to potom taký prístup, ktorý žiadne členenie splátky nepožaduje. Rozčleňovanie splátky je teda výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Znenie zákona č. 129/2010 Z.z. síce je nepresným prevzatím smernice 2008/48/ES, to však súd nezabavuje povinnosti pri výklade vnútroštátnej normy prihliadať na základe nepriameho účinku na také ustanovenia úniijného práva, ktoré sú do príslušnej vnútroštátnej normy prevzaté. Výsledok sledovaný smernicou je povinný pri rozhodovaní zabezpečiť aj súd členského štátu. tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116, podľa ktorého „Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. I-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50)“. Žalovaný rovnako poprel tvrdenie žalobcu o neuvedení presného údaju o výške úveru, založené na porovnávaní požadovanej a poskytnutej sumy úveru uvedenej v zmluve a vyplatenej čiastke. V prípade obdržania nižšej čiastky ako je suma schváleného úveru žalobca pri svojich tvrdeniach úplne opomína skutočnosti, ktoré sú spojené s vyplatením „nižšej“ sumy ako je suma uvedená v zmluve. Suma úveru vo výške 1.500 Eur bola v prospech žalobcu poskytnutá tak, že časť z tejto sumy bola súčasťou vzájomného vypořádania (kompenzácie) pohľadávok a časť vyplatená v prospech účtu žalobcu. Poskytnutie úveru predstavuje z právneho hľadiska splnenie záväzku veriteľa poskytnúť úver. Žiadna právna úprava neurčuje, že pojem „poskytnutie úveru“ je rovnocenný

či dokonca synonymom „vyplatenia úverových peňažných prostriedkov“. Tak tomu bolo aj v tomto prípade. Poskytnutím úveru sa v zmysle právnej úpravy a tiež ustálenej obchodnej praxe (vrátane bankovej i nebankovej) rozumie nielen vyplatenie prostriedkov úveru (v hotovosti, na účet a podobne), ale každá zákonom uznaná forma splnenia záväzku - teda aj započítanie. Poskytnutím úveru sa teda rozumie úkon, ktorým sa splní záväzok poskytovateľa úveru uvoľniť peňažné prostriedky spôsobom a vo forme, ktorá je medzi stranami dohodnutá. Samotná Dohoda o poskytnutí služby nebola podmienkou ani predpokladom pre vznik zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Spotrebiteľ Dohodu o poskytnutí služby uzavrieť nemusel a v podanej žalobe ani netvrdil a ani nepreukázal opak. Z bodu 8., ods. 8.6 Dohody o poskytnutí služby: „Veriteľ vyhlasuje, že uzavretie tejto dohody o poskytnutí služby nie je podmienkou uzavretia Zmluvy o revolvingovom úvere. Dlužník vyhlasuje, že túto Dohodu o poskytnutí služby uzatvára na základe slobodnej vôle, jej obsahu porozumel a svojím podpisom vyjadruje súhlas so všetkými jej ustanoveniami.“ Dohoda o poskytnutí služby je osobitne podpisovaná. Dlužník podpísaním tlačiva Žiadosti/Zmluvy nepristupuje a neuzatvára automaticky Dohodu o poskytnutí služby. To, že uzavretie Dohody o poskytnutí služby je samostatné, napokon zdôrazňuje aj osobitné, individuálne rozlíšenie Dohody od ostatného obsahu Zmluvy o RÚ. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že dohoda o poskytnutí služby je individuálnym dojednaním v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poprel aj tvrdenia žalobcu o nesúlade výšky RPMN. Uviedol, že samotný údaj RPMN sa dohodnúť objektívne nedá (nedá sa teda navrhnúť, akceptovať a pod.), pričom táto skutočnosť vyplýva v prvom rade z právnej úpravy a tiež aj zo súdnej praxe. Zákon č. 129/2010 Z.z. a ani iný právny predpis neurčujú, že údaj o „RPMN“ bude dohodnutý. Ak súd prvej inštancie uviedol, že tento údaj medzi stranami dohodnutý nebol, potom by v prvom rade mal zdôvodniť že tento údaj sa dá dohodnúť. Ak má byť údaj o RPMN určený tak, že je vypočítaný na základe údajov platných v čase uzavretia zmluvy, potom to znamená, že pri jeho určení sa vychádza z údajov jestvujúcich v danom čase. Medzi tieto údaje (viď príloha č. 2 k zákonu č. 129/2010 Z.z.) patrí aj dátum prvého čerpania úveru (ktorý je známy v čase uzavretia zmluvy, nie v čase kedy sa podáva žiadosť o poskytnutie úveru). Zákonná úprava určenia RPMN teda nielen svojím textom (v podobe spojenia „vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere“), ale aj spôsobom jeho určenia (viď údaje, ktoré sú rozhodujúce pre určenie RPMN) vychádza z toho, že nejde o údaj dohodnutý, ale určený presne stanoveným spôsobom. Žalovaný tiež poprel aj tvrdenie žalobcu o nesprávnom výpočte RPMN, nakoľko údaj o RPMN sa počíta podľa zákonného matematického vzorca tvoriaceho prílohu k zákonu č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, do ktorého je okrem iných údajov premietnutý aj údaj o ročnej úrokovej sadzbe. Výpočet RPMN nevychádza zo sumy pripísanej na účet žalobcu, ale zo sumy poskytnutej žalobcovi, ktorou je suma 1.500 Eur. Na účely preukázania správnosti výpočtu RPMN predložil rozpis vzorca RPMN pre žalobcu. Žalovaný napokon poprel aj tvrdenie žalobcu o neprimeranosti výšky odplaty, nakoľko táto je v súlade s právnou úpravou zohľadňujúcou priemernú odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu. Žalobca namiesto právnej úpravy účinnej v čase uzavretia zmluvy nedôvodne porovnáva štatistické údaje iného poskytovateľa úverov (za diametrálne odlišných podmienok schválenia, bonity, zabezpečenia atď.), navyše za stavu, kedy zákonodarca výšku odplaty reguloval explicitne. Výška odplaty za úver poskytnutý na základe spotrebiteľskej zmluvy bola upravená v zmysle ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. Pri porovnávaní sa má zohľadniť nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Porovnávanie s údajmi bánk je samo osebe nesprávne - banka si svoj „zisk“ účtovala v danom období aj za vedenie úverového účtu, spracovanie platieb a pod., čiže úrok nebol pre ňu jediný výnos za požičanie peňazí, ale bol tam celý rad ďalších položiek, ktoré musel dlžník zo spotrebiteľského vzťahu platiť. Za podstatné prevýšenie sa pritom považuje také, ktoré je viac ako o 25 %. Priemerná výška odplaty v danom období bola 45,23% a táto nebola v Zmluve podstatným spôsobom prevýšená.

5. Žalovaný v odpore vzniesol námietku premlčania uplatneného nároku, minimálne pokiaľ ide o úhrady realizované pred 31.05..2015, t.j. v období 3 rokov späťne od momentu podania žaloby.

6. Žalobkyňa sa k podanému odporu vyjadrila písomne podaním zo dňa 5.9.2019. Uviedla, že netvrdí, že údaj RPMN sa určuje dohodou, ako sa mylne domnieva a tvrdí žalovaný, ale tvrdí, že v procese uzatvárania zmluvy je nesúlad medzi RPMN uvedenom v Žiadosti o poskytnutie úveru a v Zmluve o revolvingovom úvere, a teda v tejto časti je Zmluva o revolvingovom úvere neplatná. Úverová zmluva je dvojstranný úkon, na základe ktorého dochádza k vzniku, zmene alebo zániku súkromno-právnych vzťahov. Zmluva vzniká na základe zhodného prejavu vôle zúčastnených osôb. Dvojstranná zmluva vzniká na základe návrhu na uzavretie zmluvy a prijatia návrhu na uzavretie zmluvy. Pokiaľ návrh

na uzavretie zmluvy a jej prijatie zodpovedajú náležitostiam vyžadovaným zákonom a zodpovedajú skutočnej vôli konajúcich osôb, dochádza k platnému vzniku zmluvy. Zmluvný konsenzus účastníkov zmluvy má právotvorné účinky. V danom prípade ide o nepochybne spotrebiteľský úver, ktorého podstatnou náležitosťou je dohoda o výške RPMN (nie však v zmysle vyjednávania o výške RPMN, ako nesprávne tvrdí žalovaný, ale v zmysle akceptácie RPMN ako takej, ktorá bola určená v zmysle zákonných pravidiel jej určenia, ktoré vychádzajú z iných, konsenzuálne dohodnutých parametrov úveru). Zo zmluvy vyplýva, že výška RPMN je iná v návrhu (70,01 %) na uzavretie zmluvy, ako je v akceptácii (66,63 %). Návrh nebol prijatý bezvýhradne. V danom prípade teda platí ust. § 44 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny, je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Dojednanie o RPMN nemožno považovať za platné zmluvné dojednanie, keďže chýba bezvýhradná akceptácia návrhu, a k zmluvnému konsenzu medzi zmluvnými stranami nedošlo. Neplatné dojednanie RPMN spôsobuje absenciu povinnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a spotrebiteľský úver treba považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukázala na skutočnosť, že žalovaný minimálne od januára 2016 predkladá spotrebiteľom na podpis formulárovú zmluvu, kde RPMN je uvedená presne, nie ako predpokladaná, o čom predložila vzor Zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaného, verzia január 2016. Z uvedeného vyplýva, že ak v súčasnosti žalovaný nemá problém presne určiť RPMN úveru na základe jemu dostupných údajov o úvere a jeho čerpania, tak ani v minulosti nemohol mať tento problém a jeho tvrdenia o nedostatočnosti údajov v čase podpisu zmluvy pre určenie RPMN sú len účelové. Žalobkyňa zotrvala na tom, že žalovaný neuviedol v úverovej zmluve termín konečnej splatnosti úveru, nakoľko jeho formulárová zmluva neobsahovala ani rubriku s týmto pojmom (v bodoch 5. alebo 6.). Pokiaľ túto podstatnú náležitosť zmluvy obsahovalo až neskôr doručené oznámenie veriteľa o schválení úveru, ktoré nebolo podpísané aj dlžníkom, má žalobkyňa za to, že sa nejednalo o dvojstranný právny úkon toto oznámenie nemožno považovať za súčasť uzavretej zmluvy. Ak žalovaný tvrdí, že toto oznámenie je súčasťou zmluvy o úvere, nemožno sa s tým stotožniť. Oznámenie veriteľa zaslané dlžníkovi až následne po uzavretí zmluvy, treba považovať len za jednostranný prejav vôle, ktorý sa mohol stať súčasťou zmluvy až jeho akceptovaním zo strany žalobcu, nakoľko oznámenie obsahovalo v porovnaní so samotnou zmluvou odlišné údaje týkajúce sa RPMN úveru (70,01 % v zmluve, 66,63 % v oznámení), výšky revolvingu (v zmluve sa uvádzala suma 628,73 EUR, v oznámení to bolo 795,77 EUR) a aj RPMN úveru po revolvingu (64,19 % v zmluve, 60,19 % v oznámení). Nakoľko nedošlo k obsahovo zhodnému prejavu vôle v otázke výšky revolvingu a RPMN úveru po revolvingu a nový návrh nebol žalobcom prijatý v písomnej forme vyžadovanej § 4 ods. 1 ZoSÚ, potom obligatórne náležitosti zmluvy o úvere, ktoré mali byť uvedené v oznámení o schválení úveru neboli v zmluve uvedené a to ani predmetným oznámením. Ohľadne náležitosti ustanovenej v § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ žalovaná uviedla, že účelom tohto ustanovenia je informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, čo mu tiež umožňuje zorientovať sa v danej situácii, pretože inak by nebolo dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a ďalšie poplatky, teda odplatu žalovaného. Uvedené nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky. Zmyslu zákonnej úpravy zodpovedá, ak sa každý z atribútov vyjadrený v zákone slovami „suma, počet a termíny splátok“ viaže ku každej z tam uvedených zložiek spotrebiteľského úveru, majúceho sa v konečnom dôsledku zaplatiť, teda ako k istine, tak i k úrokom a tiež k prípadným iným poplatkom. Oznámenie o schválení úveru a rovnako tak právo žalobcu vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, je bez právneho významu vo vzťahu k požiadavke zákonodarcu uviesť v samotnej Zmluve o spotrebiteľskom úvere výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V súvislosti s argumentáciou žalovaného žalobkyňa poukázala na to, že smernice EU nie sú priamo aplikovateľné na fyzické či právnické osoby, ale sú určené pre členské štáty, pričom výsledok, ktorý sa ma dosiahnuť, z hľadiska foriem a prostriedkov sa ponecháva na vnútroštátne orgány. V súvislosti s predmetnými ustanoveniami ZoSÚ nebol nikým konštatovaný nesúlad vnútroštátnej úpravy, či pochybenie SR v súvislosti s príslušnými smernicami EU. Ani z následnej zmeny vnútroštátnej právnej úpravy toto vyvodit' bez ďalšieho nemožno. K započítaniu pohľadávky z úveru voči odmene z Dohody o poskytnutí služby žalobkyňa uviedla, že žalovaný uvedenou Dohodou absolútne ignoruje princíp ochrany práv spotrebiteľa. Žalovaný jej totiž strhol z úveru poplatok za to, že ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadala o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok (stanovenej doby práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru) povolí jej odklad, ale maximálne troch splátok a to všetko za poplatok 367,49 Eur pri úvere 1.500 Eur. Ide o hrubú nerovnováhu práv a povinností účastníkov spornej dohody v neprospech spotrebiteľa. Celá Dohoda spočíva na tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané, pričom aj výška poplatku, ktorý predstavuje 24,50 % z poskytnutého úveru len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky.

Vzhľadom na neprijateľnosť predmetnej dohody nemôže obstať ani započítanie fiktívnej pohľadávky resp. pohľadávku z neplatného právneho úkonu (Dohody o poskytnutí služby) ktorá nevznikla, voči existujúcej pohľadávke na vyplatenie celého dohodnutého úveru. K tvrdeniu žalovaného, že podpísanie Dohody o poskytnutí služby nebola podmienka pre uzatvorenie úveru, lebo bola podpísaná osobitne s poučením dlžníka, žalobkyňa uviedla, že táto Dohoda nebola podpísaná osobitne ale bola súčasťou hlavnej formulárovej zmluvy o úvere a ona ju nemala možnosť odmietnuť, nepodpísať, nakoľko zmluva možnosť takejto voľby ani neposkytovala. Žalovaný ako dodávateľ, nie žalobca ako spotrebiteľ, má v zmysle § 53 ods. 3 O. z. povinnosť preukázať individuálnosť dojednaní zmluvných podmienok, čo doteraz nepreukázal. Tvrdenie žalovaného, že výška úroku úveru (70,01 %) môže byť vyššia ako je výška RPMN (66,63 %) je podľa žalobkyne logický nezmysel, nakoľko ak množina RPMN je tvorená aj podmnožinou úroku, tak je logické, že táto podmnožina nemôže byť nikdy vyššia, ako je množina, maximálne tak rovná, ak sú ostatné podmnožiny množiny rovné nule. Ak sa žalovaný odvoláva na matematický vzorec, neznamená, že dosadenie veličín a výpočet z jeho strany je správny. Žalobkyňa tiež uviedla, že ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nevylučuje aplikáciu § 3 Občianskeho zákonníka pokiaľ ide o výšku odplaty spotrebiteľského úveru. Uvedené ustanovenie nemožno vykladať tak, aby sa do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch zahrňovali aj údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprímerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti nebolo zámerom zákonodarcu a preto na účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitúcií poskytujúcich spotrebiteľské úvery za primerané odplaty, riadiac sa zásadou dobrých mravov. Poukázala napr. na rozhodnutie NS SR 5Cdo/26/2011, v ktorom tento uviedol, že „Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednaní obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Pri úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto konania bol určený úrok 70,01 %, pričom pri spotrebiteľských úveroch v marci 2012 s dobou splatnosti od 1 do 5 rokov bola priemerná úroková sadzba 11,76 % p.a., teda takmer šesťnásobne nižšia ako v uvedenej zmluve o úvere. Nepochybne teda ide o úžernický úrok, ktorý je potrebné považovať za neplatný. Tvrdenie žalovaného, že za podstatné prevýšenie odplaty sa považuje odklon od priemernej sadzby o 25-27% je účelové tvrdenie, pričom percentuálnu výšku tohto odklonu si žalovaný prispôbil svojej situácii, nakoľko je známe, že všeobecne súdmi ustálený a akceptovaný odklon od priemernej sadzby odplaty na finančnom trhu je maximálne 20 %. Tiež je potrebné uviesť, že prevýšenie sa nepočíta spôsobom - priemerná hodnota RPMN + 20 percentuálnych bodov (ako to má na mysli žalovaný), ale ako súčet priemernej hodnoty RPMN a 20 % z priemernej hodnoty. Ak žalovaný tvrdí, že priemerná odplata (RPMN) na finančnom trhu bola 45,23 %, tak v úvere uvedená hodnota RPMN 66,63 % prevyšuje priemernú o 47,31 % (!), resp. tiež inak možno povedať, že 20 % z priemernej hodnoty RPMN 45,23 % (maximálny odklon) je 9,05 %, teda maximálna výška RPMN úveru mohla byť maximálne 54,28 %. Vznesenú námietku premlčania žalobkyňa považujeme za nedôvodnú, nakoľko právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa nepremlčalo ani v objektívnej ani v subjektívnej premlčacej lehote. V zmysle § 107 ods. 1 sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Podľa ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Podľa žalobkyne je objektívna premlčacia doba v danom prípade desaťročná, pretože bezdôvodné obohatenie žalovaného je potrebné považovať za úmyselné. Ak žalovaný opakovane používa nekalú obchodnú prax, napr. v súvislosti s poplatkom za Dohodu o poskytnutí služby, ktorá reálne znižuje výšku poskytnutého úveru a hodnotu tohto poplatku nezapočítava do RPMN, ak žalovaný opakovane poskytuje spotrebiteľom úver, pri ktorých dojednané úroky neprípustne presahujú (v rozpore s dobrými mravmi) mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavami v čase uzavretia úverových zmlúv, to všetko aj napriek množstvu súdnych rozhodnutí (ale aj rozhodnutí Komisie pre posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách pri MS SR), ktoré konštatovali úžernickú výšku úrokov požadovaných žalovaným, neprijateľnosť zmluvných podmienok žalovaného a tým aj bezúročnosť a bezodplatnosť poskytnutých úverov žalovaného, o ktorých žalovaný musel vedieť (nakoľko bol účastníkom súdnych konaní) a dlhodobo ignoroval zákonnú povinnosť zdržať sa používania neprijateľných zmluvných podmienok, je nutné považovať konanie žalovaného za vedomé a úmyselné konanie smerujúce k získaniu bezdôvodného obohatenia na úkor spotrebiteľov. Z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby v trvaní 2 rokov je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho úkor a subjekte, ktorý sa bezdôvodne obohatil, pričom nie je teda podstatná a rozhodujúca okolnosť, kedy sa oprávnený subjekt pri náležitej starostlivosti musel alebo mohol dozvedieť, že na jeho úkor došlo k vzniku

bezdôvodného obohatenia. Rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti skutočne dozvedel, teda subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Žalovaná sa o bezdôvodnom obohatení dozvedela až po konzultácii s právnu zástupkyňou, dňa 3.5.2017.

7. Žalovaný sa k vyjadreniu (replike) žalobkyne vyjadril písomne podaním zo dňa 20.11.2018. Ako základnú skutočnosť v súvislosti s tvrdeniami žalobkyne uviedol, že žalobkyňa porovnáva proces uzatvárania zmluvy o úvere v jej prípade (kedy podaná žiadosť o úver/zmluva o úvere bola spracovaná v sídle spoločnosti žalovaného a uzatváraná za žalovaného prostredníctvom jeho zamestnanca) so situáciou, kedy k uzavretiu zmluvy dochádza prostredníctvom viazaného finančného zástupcu ako splnomocnenca žalovaného. Ide o nedôvodné porovnávanie dvoch odlišných situácií vyplývajúcich z toho, že možnosti overenia vierohodnosti údajov poskytovaných žiadateľom o úver v dobe ním podanej žiadosti oproti dobe, kedy bola uzavretá zmluva na ktorú žalobca poukazuje. Žalovaný zdôraznil aj to, že žalobkyňa nesprávne interpretuje uvádzané súvislosti, ohľadne určenia RPMN. Žalovaný v tejto súvislosti opätovne poukázal na to, že pri uzatvorení zmluvy nedošlo k žiadnej zmene v údají RPMN, nakoľko jej výsledná hodnota bola presne uvedená v bode 6 (čo vylučuje tvrdenia žalobcu o „absencii RPMN“ v bode 6). V bode 5 sa nachádza údaj o RPMN, ktorá je s ohľadom na časové obdobie podania žiadosti (kedy nie sú známymi všetky relevantné údaje, ktoré sa do zákonného matematického vzorca výpočtu RPMN vkladajú) označená iba ako predpokladaná - s ohľadom na tú skutočnosť, že RPMN sa určí v okamihu akceptácie návrhu zo strany veriteľa). Žalovaný teda vo svojom predchádzajúcom podaní postupoval správne, keď zdôrazňoval práve uvádzanú okolnosť, t.j. okamih výpočtu. Nakoniec, už na základe samotného označenia uvedených náležitostí musí byť každému spotrebiteľovi zrejmé, že údaje „predpokladaná RPMN“ a „RPMN za úver“ nie sú synonymami. K oznámeniu veriteľa o schválení úveru žalovaný uviedol, že ide o dokument, ktorý má informatívnu povahu a ktorý je iba potvrdením už dojednaných náležitostí medzi zmluvnými stranami, ktoré sú obsahom samotnej zmluvy. Cieľom predmetnej listiny je predovšetkým informovanosť spotrebiteľa titulom zhrnutia už dohodnutých zmluvných údajov - teda aj termínu konečnej splatnosti, ktorý bol v zmluve vymedzený dostatočným a pre spotrebiteľa zrozumiteľným spôsobom. Pokiaľ ide o členenie splátky, nie je podľa žalovaného potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Uvedené závery potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č. k. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018, v obsahu ktorého sa po konštatovaní vyššie uvedených skutočností uvádza tiež nasledovné: „Od 01. mája 2018 sa legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.“ Žalovaný poprel tvrdenia žalobkyne o absencii osobitnej podpisovej doložky Dohody o poskytnutí služby, nakoľko skutočnosť preukazujúca opak musí byť súdu známa už z formuláru predloženého k doručenej žalobe. Ak žalobkyňa poukazuje na to, že vzorec výpočtu RPMN, ktorý predložil žalovaný, je nesprávny, potom žalovaný akcentuje tú skutočnosť, že zo strany žalobkyne nedošlo k predloženiu žiadneho dôkazu, ktorý by mal podporiť jej tézy. Odplata na finančnom trhu v čase uzatvorenia zmluvy pripúšťala výšku RPMN, ako bola dojednaná v zmluve o revolvingovom úvere. Ak žalobkyňa operuje s tými skutočnosťami, že táto v sebe zahŕňa aj výšku odplát tých subjektov, ktoré poskytovali „neprimerané až úžernícke úroky“, je (bolo) potom vecou zákonodarcu (nie veriteľa) sa s takouto situáciou vysporiadať; uvedené však nič nemení na tom, že v predmetnom období samotný zákon takúto výšku odplaty explicitne pripúšťal.

8. K vznesenej námietke premlčania žalovaný doplnil, že v desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačilo by teda, kedy povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal (Vojčík, P. : Občiansky zákonník - komentár. IURA Edition. 2009). Pokiaľ by mala byť v posudzovanom prípade aplikovaná desaťročná premlčacia doba stanovená, bolo by preto nutné preukázať existenciu vedomosti žalovaného o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Existencia

úmyslu získať bezdôvodného obohatenia nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. Žalobkyňa v podanom vyjadrení neuviedla a ani nepreukázala jedinou skutočnosť o vedomosti žalovaného o tom, že by mal ziskávať bezdôvodné obohatenie. Prieči sa akejkolvek dokázanej skutočnosti či všeobecnému chápaniu, aby žalovaný mal konať s úmyslom porušiť právne predpisy a týmto porušením získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný popral tvrdenia žalobkyne, že subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď sa žalobca dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu. Subjektívna premlčacia doba je viazaná na to, že „poškodený“ subjekt má k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje svoje údajné nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. Toto ustanovenie nemožno zamieňať s okamihom, kedy sa spotrebiteľ dozvedel o údajnom nároku od svojho právneho zástupcu, v takom prípade by okamih začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty stratil zmysel z dôvodu nemožnosti jeho pevného stanovenia.

9. Žalobkyňa na možnosť súdu písomne sa vyjadriť k podanému vyjadreniu (duplike) žalovaného v poskytnutej lehote nereagovala.

10. Na prejednanie veci súd nariadil pojednávanie na 20.6.2019, na ktoré predvolal právnych zástupcov sporových strán. Doručenie predvolania mal súd u zástupcu žalobkyne vykázané dňom 27.5.2019 a u zástupkyne žalovaného dňom 23.5.2019. Právna zástupkyňa žalobkyne sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavila. Právna zástupkyňa žalobcu svoju aj žalovaného neúčast' na pojednávaní ospravedlnila písomne podaní zo dňa 1.6.2019 s tým, že súhlasila s vykonaním pojednávania v ich neprítomnosti. Súd preto v súlade s ustanovením § 180 CSP pojednával a napokon aj rozhodol v neprítomnosti sporových strán.

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi predloženými sporovými stranami, a to výpisom z obchodného registra žalovaného, žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru/zmluvou o revolvingovom úver č. 8300044008, zmluvnými dojednaniami Zmluvy o revolvingovom úvere žalovaného, oznámením veriteľa (žalovaného) o schválení úveru dlžníkovi (žalobkyni), kartou klienta (žalobkyne) k zmluve č. 8300044008, výstupom z interaktívnej kalkulačky na výpočet RPMN nachádzajúcej sa na internetovej stránke <<http://kalkulacky.pozri.info/kalkulacka-na-rpmnu>>, priemernými úrokovými mierami z úverov, súhrnnými informáciami o údajoch o novoposkytnutých úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2012 - stav k 31.12.2011, príkladom výpočtu RPMN k zmluve č. 8300044008 a vzor zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovaného verzia platná január 2016 a zistil tento skutkový stav veci:

12. Účastníci konania uzavreli dňa 7.3.2012 Zmluvu o revolvingovom úvere č. 8300044008. Na základe tejto zmluvy bola žalobkyni schválená poskytnutá čiastka úveru vo výške 1.500 Eur. Žalobkyňa sa zaviazala úver splácať v mesačných splátkach splatných vždy do 26. dňa v mesiaci po dobu 48 mesiacov, s výškou mesačnej splátky úveru 77,05 Eur. Zmluva o revolvingovom úvere obsahuje určenie ročnej priemernej miery nákladov na úrovni 66,63 %, pri priemernej ročnej percentuálnej miere nákladov ku dňu podpisu zmluvy 45,23 %. Ročná úroková sadzba úveru uvedená v zmluve je 70,01 % a celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t.j. úver a úroky za celú dobu čerpania úveru) vo výške 3.698,40 Eur. V uvedenej zmluve bol žalobkyni schválený revolving vo výške 628,73 Eur s tým, že celková čiastka, ktorú musí dlžník uhradiť bola stanovená na sumu 1.849,20 Eur, predpokladaná ročná percentuálne miera nákladov úveru po poskytnutí revolvingu 60,19 %, ročná úroková sadzba revolvingu 80,98 % a ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 9,00 % .

13. Článok 8 Zmluvy obsahuje Dohodu o poskytnutí služby, ktorej predmetom je podľa bodu 8.1. Zmluvy záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 367,49 Eur (pri splátkach revolvingu odplatu vo výške 167,04 Eur). Podľa bodu 8.4. Zmluvy je odplata za poskytnutie odkladu splátok úveru splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby a veriteľ s dlžníkom sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa tejto dohody o poskytnutí služby a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi.

14. Podľa karty klienta (žalobkyne) k zmluve č. 8300044008, táto uhradila žalovanému titulom úveru celkovú sumu 3.698,40 Eur, pričom prvú úhradu vykonal dňa 27.4.2012 vo výške 77,05 Eur a poslednú

úhradu vykonala dňa 24.8.2016 vo výške 74,40 Eur. Väčšina úhrad bola žalobkyňou vykonaná po dátume splatnosti jednotlivých splátok.

15. Podľa žalobkyňou k žalobe predloženého výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov z internetovej stránky, po zadaní údajov: výška úveru 1.132,51 Eur, výšky splátky 77,05 Eur, počtu splátok 48, je výška RPMN 112,13 % a splatená suma je vo výške 3.698,40 Eur. Výpočet RPMN predložil aj žalovaný, pričom ide o príklad výpočtu RPMN k zmluve č. 8300044008, RPMN je 66,68 %, avšak predmetný výpočet vychádza z iných údajov, ako sú údaje dohodnuté v zmluve uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným.

16. Podľa priemerných úrokových mier z úverov poskytovaných v roku 2012, priemerná úroková miera v mesiaci marec 2012 pre spotrebiteľské úvery so splatnosťou od jedného do piatich rokov predstavovala 11,76 %. Podľa údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 4. štvrtrok 2011, pri úveroch splatných od jedného do piatich rokov vo výške do 1.500 Eur vrátane, ročná percentuálna miera nákladov predstavuje 45,23 %.

17. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3 a 4 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Podľa § 53 ods. 1, 2, 3 a ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.) Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

19. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

20. Podľa § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

21. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

22. Podľa § 2 písm. a), b), d), g), h) a i) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, na účely tohto zákona sa rozumie:

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania,

- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,
- g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,
- h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,
- i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

23. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,
t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

24. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak
a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1,
b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

25. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

26. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

27. Podľa § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezodôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

28. Podľa § 458 ods.1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezodôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

29. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

30. Podľa § 103 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

31. Podľa § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

32. Zmluva o revolvingovom úvere č. 8300044008 uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 7.3.2012 je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle všeobecných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj osobitných ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Z obsahu zmluvy je zrejmé, že ide o formulovanú zmluvu pripravenú vopred žalovaným, ktorý pri uzavretí zmluvy konal v rámci predmetu svojej činnosti. Žalobkyňa pri uzavretí zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej resp. inej podnikateľskej činnosti, zmluvu uzatvorila ako fyzická osoba. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. "formulárové zmluvy"), čo je zrejmé aj v danej veci.

33. Súčasťou zmluvného formulára je aj Dohoda o poskytnutí služby (čl. 8 Zmluvy), v zmysle ktorej veriteľ na žiadosť dlžníka tomuto poskytne možnosť odkladu splátok a dlžník sa zaväzuje za túto služby zaplatiť veriteľovi odplatu vo výške 367,49 Eur. Uvedená suma bola pritom žalobkyni ako dlžníkovi odpočítaná z poskytnutého úveru, teda žalobkyňa za túto službu zaplatila už pri uzavretí zmluvy, bez ohľadu na to, či bude alebo nebude žiadať o odklad splátok. Samotná odplata za túto službu je pritom neprimerane vysoká, nakoľko presahuje viac ako 4-násobok dohodnutej mesačnej splátky úveru a takmer 25 % zo sumy samotného úveru uvedeného v zmluve. Zo strany žalovaného nebolo preukázané, aby táto zmluvná podmienka bola individuálne dojednaná. Pokiaľ aj žalobkyňa mala možnosť oboznámiť sa s ňou pred podpisom zmluvy a podpísala tak túto Dohodu, ako aj zmluvu samotnú, nebolo preukázané, aby mohla reálne ovplyvniť jej obsah. Dohoda o poskytnutí tejto služby za uvedenú odplatu bola nepochybne súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere a vzhľadom na to, že išlo o formulárovú, teda žalovaným vopred pripravenú zmluvu, žalobkyňa nemala možnosť obsah tejto dohody žiadnym spôsobom ovplyvniť. Text dohody o poskytnutí služby nie je od zmluvy nijako odlišený, resp. oddelený. Túto dohodu si teda žalobkyňa individuálne nedojednala, službu spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru spoplatnenú vo výške 367,49 Eur si nevymienila, ale bola jej nanútená žalovaným ako súčasť zmluvy o úvere. Takáto dohoda nepochybne spôsobuje značnú nerovnováhu v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky, keďže táto už vopred poskytuje odplatu žalovanému ako dodávateľovi za službu, ktorú nevyužila a nie je ani isté, či v budúcnosti ju využije. Žalovaný tak získal prospech skôr, ako poskytol službu - plnenie. Uvedená zmluvná podmienka bola pritom určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku viacerými právoplatnými rozhodnutiami súdov, napríklad rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11C/6/2014, Okresného súdu Nitra sp. zn. 7C/154/2014, či Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 10C/123/2014.

34. Z formulácie bodu 8.4. Zmluvy, ako aj z tvrdení sporových strán je nepochybné, že žalobkyni nebola poskytnutá plná suma úveru uvedená v zmluve (1.500 Eur), ale iba čiastka 1.132,51 Eur, kedy suma 367,49 Eur jej bola okamžite stiahnutá na úhradu odplaty za poskytnutie služby. V tejto súvislosti súd poukazuje na ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 21. apríla 2016 vo veci C - 377/14 - Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s. (ďalej len ako „rozsudok SD EÚ sp.zn. C - 377/14“), v ktorom súdny dvor v rozhodol v bode 3 o tom, že „Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES, ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené.“. Ako vyplynulo z bodov 83 až 87 uvedeného rozsudku SD EÚ sp.zn. C - 377/14, „...celková výška úveru v zmysle smernice 2008/48 je v jej článku 3 písm. l) vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa článku 3 písm. g) tejto smernice celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sú všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Podľa článku 3 písm. i) uvedenej smernice RPMN sú celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru, prípadne vrátane nákladov v súlade s článkom 19 ods. 2 tejto smernice. Keďže je pojem „celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“ vymedzený v článku 3 písm. h) smernice 2008/48 ako „súčet celkovej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom“, vyplýva z toho, že pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom“ sa vzájomne vylučujú a celková výška úveru preto nemôže zahrňovať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru, ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Treba zdôrazniť, že neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené

s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru.“

35. Vzhľadom na to, že žalovaný zúčtoval príslušnú odplatu na ľarchu úveru poskytnutého žalobkyni a síce tým spôsobom, že jej úver vyplatil už krátenú odplatu, pričom túto zahrnul do celkovej sumy poskytnutého úveru, tento spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to následného určenia RPMN z takejto výšky úveru bol realizovaný v rozpore s eurokomformným výkladom príslušných ustanovení smernice č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, a tým v nadväznosti na to aj s ust. zákona č. 129/2010 Z.z., ktorým sa uvedená smernica v súlade s Prílohou č. 1 uvedeného zákona preberá do právneho poriadku SR. Je evidentné, že takýto postup zúčtovania odplaty vedie k skresľovaniu údajov o RPMN, kedy ho tak ako to uvádza súdny dvor podhodnocuje, k čomu evidentne došlo aj v tomto sporovom prípade.

36. Možno teda uzavrieť, že predmetná zmluva neobsahuje správny údaj o celkovej výške spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., keďže v rozpore s eurokomformným výkladom v sebe zahŕňa aj sumu odmeny za záväzok veriteľa povoliť možnosť odkladu maximálne troch splátok úveru (teda odmeny za záväzok dohodnutý v spojení s úverom), čo je potrebné posúdiť postupujúc podľa § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uplatňujúc výklad, ktorý je pre žalobkyňu ako spotrebiteľku priaznivejší, tak akoby tento údaj ani neuvádzala a preto podľa § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona platí, že predmetný spotrebiteľský úver z uvedených dôvodov je bezúročný a bez poplatkov. V nadväznosti na uvedené je nesprávny aj údaj uvedený v zmluve týkajúci sa RPMN, ktorý by bol v prípade uvedenia skutočnej výšky vyplateného úveru nepochybne pre žalobkyňu ako spotrebiteľku nepriaznivejší, čo má rovnaký následok, a síce bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

37. Podľa úrokovým mier úverov, ako to vyplýva zo štatistiky Národnej banky Slovenska v marci 2012 pri spotrebiteľských úveroch s dobou splácania od 1 do 5 rokov predstavovala priemerná úroková miera 11,76 %. Ak bol v zmluve medzi stranami sporu dohodnutý úrok vo výške 70,01 % ročne, tento je takmer 5-násobne vyšší oproti úroku pri úvere poskytovanom bankami v rozhodnom čase za obdobné úvery. Je všeobecne známe, že subjekty poskytujúce úvery z vlastných zdrojov, vyžadujú úroky vyššie než úroky požadované bankami v danom čase. Miera tohto prekročenia, v ktorej sú ešte úroky požadované nebankovými subjektmi akceptovateľné, však nesmie prekročiť rámec dobrých mravov. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/26/2011, v zmysle ktorého „Pri dojednaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. V súlade s dobrými mravmi je preto také konanie veriteľa, ktorý sa pri peňažnej pôžičke „uspokojí“ bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník, s primeranou výškou odplaty (odmeny) za užívanie požičanej istiny a ktorý svoje voľné peňažné prostriedky mieni „zhodnotiť“ obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu o peňažnej pôžičke a dohodu o úrokoch z tejto pôžičky často práve z dôvodov svojej inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek“. Je možné poukázať aj na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/114/2014 zo dňa 05.11.2014, ktorý uviedol: „Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom. Prevýšenie úrokov o 100 % oproti priemeru úrokov za úvery poskytované bankami je netolerovateľné za žiadnych okolností. Súd tiež zdôraznil, že pokiaľ sú úroky neplatné v celom rozsahu, nemožno ich ďalej ani moderovať. Aj podľa rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 6Co/102/2016 zo dňa 25.7.2017, pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto úroky prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o viac ako 100 % je neprijateľná a odporuje dobrým mravom.

38. V prejednávanej veci úrok dojednaný v zmluve vysoko prekročil 100 % priemernej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami v danom čase. Podľa ustálenej judikatúry súdov sú úroky akceptovateľné, pokiaľ neprekročia práve dvojnásobok priemernej úrokovej sadzby za úvery poskytované bankami.

Vyššie úroky sú úroky v rozpore s dobrými mravmi. Preto súd aj v danej veci úrok dojednaný v predmetnej zmluve považuje za úrok v rozpore s dobrými mravmi a vzhľadom k tomu ustanovenie úverovej zmluvy v časti dohodnutých úrokov za neplatné. Z uvedeného dôvodu absentuje v zmluve aj náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, čo má rovnako za následok, že úver je v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) uvedeného zákona bezúročný a bez poplatkov.

39. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel súd k záveru, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil, lebo v ich vzájomnom spotrebiteľskom právnom vzťahu prijal od nej nad rámec poskytnutého úveru peňažné plnenie, ktoré mu vzhľadom na absenciu obligatórnych údajov v zmluve nepatrilo.

40. Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalobkyne o ďalších dôvodoch, pre ktoré je potrebné považovať úver za bezúročný a bez poplatkov, čo však s poukazom na vyššie uvedené závery súdu nebolo prekážkou pre konštatovanie bezdôvodného obohatenia sa žalovaného na úkor žalobkyne.

40.1. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že v zmluve chýba náležitosť termín konečnej splatnosti úveru, ktorá má byť podľa nej výslovne uvedená. S uvedeným tvrdením sa súd nestotožnil. Predovšetkým zákon neuvádza akou formou má byť predmetný údaj v zmluve uvedený. Žalovaný v zmluve uviedol lehotu splatnosti 48 mesiacov a deň splatnosti jednotlivých splátok ako 26. v mesiaci. Na základe týchto informácií je možné, aby priemerný spotrebiteľ vedel bez pochybností určiť dátum konečnej splatnosti úveru. V spojení aj s Oznámením veriteľa o schválení úveru, ktoré obsahuje aj výslovne uvedenie dátumu splatnosti prvej aj poslednej splátky úveru (hoci uvedené nepochybne vyplýva aj zo samotnej zmluvy) a ktoré je datované 7.3.2012, t.j. dňom uzatvorenia Zmluvy, mala žalobkyňa informácie, z ktorých termín konečnej splatnosti je objektívne zistiteľný.

40.2. Žalobkyňa tiež namietala, že predmetná úverová zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Je pravdou, že zmluva v zmluve je skutočne uvedená len výška mesačnej splátky a priamo zo zmluvy nevyplýva aká časť splátky resp. v akom poradí je splátka započítaná na úhradu istiny úveru, úroku a aká na poplatky. V tejto súvislosti však súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 účastníkov Home Credit Slovakia a.s. c/a F. L., v ktorom Súdny dvor konštatuje, že článok 10 ods. 1 a 2 Smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23. 04. 2008 o Zmluvách o spotrebiteľskom úvere v spojení s čl. 3 písm. m) Smernice sa má vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti čl. 10 ods. 2 Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istinu po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. Na predmetné rozhodnutie Súdneho dvora EÚ reagovala aj Národná rada Slovenskej republiky, ktorá dňa 12.10.2017 prijala zákon č. 279/2017 Z.z., ktorým s účinnosťou od 1.5.2018 upustila od požiadavky členenia splátok spotrebiteľského úveru na splátky istiny, úrokov a iných poplatkov. Vyššie uvedenú zmenu zákonodarca odôvodnil skutočnosťou, že bez takejto zmeny by bol zákon o spotrebiteľských úveroch v rozpore so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES a tiež dôvodom, že týmto krokom zákonodarca napráva skutočnosť, že Slovenská republika pri implementácii Smernice išla, napriek požiadavke tzv. úplnej harmonizácie, nad rámec podmienok stanovených Smernicou. Samotný zákonodarca tak priamo potvrdil, že zákon je v tejto otázke v rozpore so Smernicou. Súd v tomto smere poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018, v zmysle ktorého eurokonformným výkladom ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Uvedené ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivéj splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. V danom prípade zmluva obsahuje výšku mesačnej splátky, počet mesačných splátok a splatnosť jednotlivých splátok. Na základe uvedeného súd konštatuje, že z dôvodu absencie presnej špecifikácie rozčlenenia splátok úveru na splátky istiny úveru, úrokov z úveru a poplatkov, nie je možné konštatovať, že úver poskytnutý žalobkyňou je bezúročný a bez poplatkov.

40.3. K rozdielnej hodnote RPMN v žiadosti a zmluve a s tým spojených následkoch v zmysle tvrdení žalobkyne, súd uvádza, že hodnota RPMN úveru nie je náležitou zmluvy, na ktorej by sa mali účastníci zmluvy konsenzuálne dohodnúť. Uvedená hodnota zohľadňuje parametre poskytovaného úveru a je daná výpočtom matematického vzorca stanoveného zákonom. Ak sa teda účastníci zmluvy dojednali na ostatných náležitostiach úveru, ktoré sú podkladom pre výpočet RPMN a následne sa zistená hodnota RPMN uviedla do akceptácie návrhu dlžníka na uzatvorenie zmluvy, nemá to za následok neplatnosť uvedenej hodnoty RPMN a tým aj bezúčnosť a bezpoplatkovosť úveru.

41. Žalovaný uplatnil v konaní námietku premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nárok na bezdôvodné obohatenie sa v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe a najneskôr v objektívnej trojročnej resp. desaťročnej premlčacej dobe. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, keď sa oprávnený skutočne dozvedel, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto na jeho úkor bezdôvodné obohatenie získal. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, a to tak trojročnej, ako aj desaťročnej v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia, je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Premlčanie má za následok zánik nároku, teda zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno priznať.

42. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty je teda v zmysle citovaného ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka rozhodný deň, kedy sa oprávnený dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Podľa názoru súdu žalobca získal túto vedomosť dňom, kedy zaplatil splátku, ktorou reálne splatil požičané finančné prostriedky podľa zmluvy a zaplatil finančné prostriedky navyše. Vedomosť dlžníka o bezdôvodnom obohatení, ktoré spočíva v platbách úrokov úveru, ktorý je bezúčnosť a bez poplatkov totiž vzniká zásadne v okamihu prvej platby dlžníka nad rámec poskytnutej istiny. V tomto smere súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/169/2017 zo dňa 10.1.2018, v zmysle ktorého oprávnený sa dozvie o vzniku bezdôvodného obohatenia a kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil vtedy, keď skutočne (preukázateľne) zistí skutkové okolnosti, na základe ktorých môže podať žalobu o vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Taktiež súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/67/2011, podľa ktorého to, kedy sa oprávnený dozvedel (dospel k záveru), ako jeho nárok vyplývajúci z týchto skutkových okolností možno právne kvalifikovať, nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby vôbec relevantné. Uvedená judikatúra začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty objektivizuje vedomosťou o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodit' bezdôvodné obohatenie. Takouto skutkovou okolnosťou je jednoznačne zaplatenie splátok úveru nad rámec poskytnutej istiny úveru. Už v tom čase žalobkyňa vedela o subjekte, ktorý sa na jej úkor bezdôvodne obohatil a tiež mala k dispozícii údaje o skutočnostiach rozhodujúcich pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia t.j. mala vedomosť o výške jej poskytnutého úveru, ako aj o výške splátok, ktoré na splatenie úveru uhradila. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty nemôže byť rozhodujúce to, či oprávnený má alebo nemá také právne znalosti, aby bol subjektívne schopný posúdiť skutkové okolnosti a zistiť, či na ich základe je možné úver považovať za bezúčnosť a bez poplatkov.

43. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a na to, že zo strany žalobkyne nebol preukázaný iný moment vedomosti o vzniku bezdôvodného obohatenia, súd posudzoval začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty od splátky splatnej 26.6.2013, ktorú žalobkyňa uhradila dňa 19.6.2013. Uhradením tejto splátky žalobkyňa zaplatila aj sumu nad rámec jej v skutočnosti poskytnutej istiny úveru (t.j. nad rámec sumy 1.132,51 Eur). Podľa ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka premlčacia doba pritom začína plynúť samostatne odo dňa zročnosti každej z nasledujúcich splátok.

44. Žaloba bola podaná na tunajšom súde dňa 31.5.2018. Nárok žalobkyne sa premlčuje v dvojročnej subjektívnej premlčacej lehote a teda všetky splátky splatné (a splatené) pred 31.5.2016 sú premlčané. Po uvedenom dátume, t.j. od 31.5.2016 žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 204,40 Eur (dňa 29.6.2016 sumu 50 Eur, dňa 29.7.2016 sumu 80 Eur a dňa 24.8.2016 sumu 74,40 Eur). Iné úhrady

žalobkyňa nepreukázala. Súd preto žalobkyni priznal istinu vo výške 204,40 Eur a v prevyšujúcej časti istiny a jeho príslušenstva žalobu z dôvodu premlčania splátok splatných pred 31.5.2016 zamietol. Vzhľadom na uplynutie subjektívnej premlčacej doby už nebolo potrebné zaoberať sa uplynutím objektívnej premlčacej doby, resp. tým, či táto má byť troj alebo desaťročná v závislosti od zavinenia žalovaného.

45. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

46. Podľa § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

47. Podľa § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

48. Vo všeobecnosti možno povedať, že dlžník je v omeškaní vtedy, ak záväzok nespĺní v určenom čase, na určenom mieste a dohodnutým spôsobom. Omeškanie dlžníka trvá až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom. Základnou podmienkou omeškania dlžníka je splatnosť dlhu. Nárok veriteľa je splatný, keď dlžník plnenie, na ktoré je povinný, musí splniť. Splatnosť sa pritom môže určiť určitým dátumom alebo lehotou. K splatnosti nedochádza, keď dlžník môže splniť bez toho, aby bol na to i povinný. Ak deň splatnosti dlhu nie je dohovorovaný alebo inak určený, môže splatnosť dlhu privodiť veriteľ sám tým, že požiada dlžníka, aby dlh splnil. (§ 563 OZ). Fekete, I : Občiansky zákonník. 3. Zväzok (Dedenie. Záväzkové právo-všeobecná časť). Veľký komentár, 2. Aktualizované a rozšírené vydanie. Bratislava : Eurokódex 2015, str. 416).

49. V danom spore bolo preukázané, že žalobkyňa si nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému uplatnila až podaním žaloby na tunajšom súde, ktorá bola žalovanému doručená 7.6.2018. V danom prípade tak bola požiadavka na plnenie zo strany žalobkyne splnená voči žalovanému momentom doručenia žaloby v tomto spore. Iná výzva na toto plnenie nepredchádzala, teda nebolo preukázané, že by si žalobkyňa bola svoj nárok uplatnila už ku dňu 25.8.2016 tak, ako sa ho domáha v žalobnom petite.

50. Žalovaný sa tak dostal do omeškania s uvedeným peňažným plnením tvoriacim nárok z bezdôvodného obohatenia dňom 8.6.2018, t.j. dňom nasledujúcim po dni doručenia žaloby. Uvedeným dňom vzniklo žalobkyni oprávnenie si uplatňovať voči žalovanému aj úrok z omeškania a týmto dňom nastal aj začiatok plynutia premlčacej doby pre tieto úroky z omeškania.

51. Súd preto priznal žalobkyni uplatnený úrok z omeškania až počnúc od 8.6.2018 a žalobu v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol. Úrok z omeškania bol žalobkyňou uplatnený vo výške nepresahujúcej zákonnú výšku.

52. Podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

53. Podľa § 257 Civilného sporového poriadku, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

54. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

55. O trovách konania rozhodol súd podľa citovaných ustanovení. V konaní bol úspešnejší žalovaný, preto by mal mať nárok na pomernú náhradu trov konania. Napriek tomu mu súd náhradu trov konania nepriznal aplikujúc ustanovenie § 257 CSP. Aplikácia tohto zákonného ustanovenia prichádza do úvahy

v prípadoch, keď síce sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov súd celkom, alebo sčasti neprizná. Musí ísť o výnimočný prípad, čo môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. V danom prípade súd za takéto okolnosti považuje okolnosti na strane žalobkyne, ktorá má v konaní postavenie spotrebiteľa. Zároveň zohľadnil skutočnosť, že podstatná časť nároku žalobkyne bola zamietnutá výlučne z dôvodu jeho premlčania, pričom žalovaný ako veriteľ pri uzatvorení úverovej zmluvy porušil ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od doručenia rozsudku na Okresnom súde Spišská Nová Ves, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu vyššie uvedenú, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.